

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Вера

Интервју је одржан у Вериној кући у Лаћарку, селу поред Сремске Митровице. Вера је одласком у пензију остала друштвено активна и остварила свој девојачки сан да се бави сликарством.

Вера се родила 1951. године у Сремској Митровици. Одрасла је у вишечланој породици са оцем и мајком, три брата и сестром. Сматра да су живели сасвим пристојно нарочито због воље њених родитеља да раде много. Вера каже да се њена мајка није устручавала да понекад ради сезонски као молерка како би породици обезбедила пристојан живот. Вера је још у основној школи показала афинитет према сликарству и њен наставник ликовног јој је предложио да упише средњу уметничку у Новом Саду. Међутим, мајка је била против такве идеје јер је сматрала да Вера као одличан ђак може да упише бољу школу. Вера сматра да њена мајка није утицала на њен избор школе јер је уметничка школа била у другом граду и сама је осећала велики страх од промене тако да јој је у ствари било олакшање када је видела да њена мајка није била одушевљена идејом одласка у Нови Сад. Било јој је жао што није у том правцу наставила, али кратко. После су почеле друге обавезе, друго занимање, другачији начин живота и није размишљала о сликарству све до одласка у пензију.

Када је завршила средњу медицинску није могла да се запосли у Сремској Митровици, јер је и тада по њеном мишљењу било тако тешко као и сада, да се није могло лако запослити. Запослила се у Бијељини као медицинска сестра на дечијем одељењу и тамо је радила око две године. Након тога је отишла у Амстердам и тамо кратко радила али је одлучила да се врати у земљу. Када се вратила у Митровицу запослила се где је на

тесту за пријем прошла и добила стално радно место главне сестре конорарне јединице кардиологије. Додатно је завршила Вишу медицинску школу у Београду. У коронарној јединици кардиологије је радила до пензионисања. Било јој је тешко да усклађује професионалне и породичне обавезе с обзиром да је њен муж често био на службеном путу и да је била срећа та што између првог и другог детета је било седам година разлике па је онда старија кћерка могла да припази млађу кћерку. Сматра да свака жена овде много ради. Сувише је била заузета и ретко где је излазила јер није имала времена док је одгајала децу и радила. Сматра да је било доста одрицања али да јој је живот ипак био леп, јер је била млађа и пуна ентизијазма, здравија. Ишли су скоро сваке године на летовања највише на Јадранско море, и то много дуже 14 или више дана, док је данас то доста краће.

Сматра да су се раније старије особе много више уважавале и слушале док је данас то другачије, али сматра да ниједна крајност није добра тј. да није добра ни потпуна послушност али ни да се дозволи младима да одрастају без неких васпитних ограничења. Залаже се за баланс и за разумевање у међугенерацијским односима. У младости је мислила да старост наступа са 50 и да је жена била већ стара када напуни 50 година. Међутим, кад је она дошла у те године није себе сматрала старом женом, и још увек се не сматра старом. Чак се понекад изненади када јој неко каже баба или старија жена ако је не познаје. У младости ју је пензионерско доба асоцирало на заслужени одмор и на период када старији људи могу да путују више и да тај период проживе за оно што нису стигли док су били млађи. Такође, сматра да је пензионер некада могао да располаже сам са својом пензијом, а данас деца не раде, а пензионери морају да дају деци.

Вера се не осећа уопште усамљеном већ испуњеном с обзиром да је закупљена сликањем и осталим обавезама око дворишта, воћнака и унуцима који повремено долазе. Остала је врло активна и мотивисана након одласка у пензију. Чак је уписала приватну школу сликања, да овлада техникама и начином употребе материјала. Учествује на локалним и међународним такмичењима из аматерског сликарства и то је јако испуњава и мотивише.

Вера сматра да јој пензија није довољна за пристојан живот, поготово што је недавно њен муж почео да прима јако малу инвалидску пензију и то их је финансијски јако оптеретило да она данас не може себи да приушти путовања или остале активности а у којима би волела да ужива као пензионерка. Данас се много више дружи него раније, посебно је активна у Удржењу ликовних уметника у Сирмијуму где има позицију секретара. Информатички је писмена, често користи интернет, понекад гледа ТВ, али углавном сурфује по интернету и сматра да се данас лакше долази до информација баш због доступности интернета. Користи социјалне мреже за одржавање комуникације са својом породицом и пријатељима као и за промоцију својих радова.

Према њеном мишљењу главна улога старијих у друштву би требало да пружање помоћи деци у васпитању, односно чувању и пружању љубави унуцима. На питање да ли је доживела да је дискриминишу на основу њених година сетила се једног догађаја где је пролазила група дечака поред ње и један од њих ју је случајно закачио а други дечак је реко „пази могао си да срушиш бабу“, а онда је дечак који ју је закачио рекао „јао па извините нисам био довољно пажљив“, па је ипак дошла до закључка да се и млади разликују. Вера би поручила младима да више поштују старије због њиховог драгоценог искуства, а друго кад се буду млади нашли у пензионерским годинама онда ће бити касно да виде да су грешили.

Вера је заиста велико изненађење с обзиром да је и после одласка у пензију остала врло активна и отворена за учење. Остварила је свој девојачки сан да настави да слика и то је заправо једна од важних активности које је испуњавају и мотивишу у животу.

У Сремској Митровици и Београду, 2020.

Нина Михољчић